

ANY III - NÚM. 95
17 DE SETEMBRE, 1925
PREU de SUBSCRIPCIÓ:
UN TRIMESTRE 2'50

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP. A
L'ADMINISTRACIÓ:
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

-EL NOSTRE POPULAR AJUNTAMENT,
QUE TOTA LA CIUTAT VOL EMBELLÍ,
DIU QUE FARÀ PENJAR ENCONTINENT
TOT DE PINYES DAURADES EN EL PÍ
DE LA PLAÇA DEL PÍ.
-TROBO QUE TOT AIXÒ ÉS MOLT ESCAIENT.

UBO
Beca de Comunicac
General

DIALEG CAÇAT AL VOL A LA RAMBLA

Per JORDI DEL VAL

Un tramvia "jardineria" que puja Rambla amunt amb la seva habitual calma. En els seients del mig un senyor respectable tenint al seu davant a una senyora id. que pel seu accent sembla ésser anglesa. El senyor fuma tranquil·lament amb una llarga "boquilla". Ella té un gosset a la falda.

L'anglesa (empipada que li vagi tot el fum a la cara).—Parece mentira lo que pasa en Barcelona. Esta indecencia (posant-se el dit a la boca imitant el fumar) en un tranvia no se permitia en el extranjero.

El senyor (atentament).—Senyora, perdoni si la molesto; però tingui en compte que estem en un tramvia obert en els quals és permès de fumar; demés, el fum no li tiro a la cara...

L'anglesa (més picada).—Cómo, que no! Hace dos horas que no para V. de hacer "chup-chup" (?) delante mio.

El senyor.—V. no té raó, senyora!... L'anglesa (tocant la campaneta, perquè pari el tramvia).—Tengo razón y por tanto tiraré el cigarro...

(Mentrestant, el tramvia para i tots els passatgers presten gran atenció a aquell interessant diàleg esperant grans esdeveniments. La gent de la Rambla també s'hi acosta, creient que hi ha quelcom d'anormal molt "misteriós". El gos de l'anglesa es posa a cridar fent un escàndol de mil dimonis animant l'aventura).

El senyor (amb la seva coneguda calma).—Que no fumi diu? Esperí's! (Llença la cigarreta i encén un "Romeo i Julieta" dels de 3'50 ptes. Imita una veritable xemeïna).

El públic.—Clà-clà-clà... L'anglesa (no deixant-se sentir gaire a causa de les rialles de la gent). Es V. un sinvergüenza! Un mal educado!...

El senyor.—Senyora, faci el favor de no insultar, eh! Crec que la mal educada és vostè que tragina a sobre

aquest gosset sense pentinar... i que encara no li ha ensenyat de "bramar" bé...

L'anglesa.—Se lo repito. Esto en el extranjero no se permite, y si no me hace caso... (li pren bruscament el cigar de la boca i li llença al carrer amb tota energia).

El senyor (mentre el tramvia torna a reanudar la seva lenta marxa, agafa tranquil·lament el gosset de la senyora i també el tira al carrer, tot dient-li): I a mi que m'explica de l'extranger! Si vol estar tan bé, vagi-se'n-hi...

L'anglesa (amb la mosca al nas).—Qué sinvergüenza! Déme mi perrito! (estira la campaneta altra vegada; però el tramvia no para, i segueix amunt).

El senyor.—Senyora, només he fet que donar-li les tornes...

La senyora sense haver-ho sentit es posa un mocador als ulls. Sembla que plori.

Al cap de cinc minuts el tramvia arriba a la Plaça de Catalunya quan amb la natural admiració de tots els passatgers testimonis del "drama" descabdellat minuts abans veuen com el gosset de l'anglesa ha tornat i d'un salt es posa sobre la falda del pacífic senyor.

Admiració... estupefacció... de tots els presents, car, mai diríeu què hi portava a la boca?...

Segurament els nostres lectors temen un engany hauran contestat ràpidament: "La llengua"!

Doncs no senyors! Aquesta vegada us heu equivocat. Aquell gos falder de l'anglesa portava a la boca el cigar havé d'aquell senyor, que la seva mestressa havia tirat al carrer i en el qual com obra miraculosa es notà que també hi havia la "faja" de procedència que el senyor havia llençat a l'encendre l'exquisit Romeo...

Sens dubte era un gos "polícia"...

ÇO QUE PASSA PEL MÓN (setembre de 1925)

Dia 5.—A Bolonya s'inaugura el Congrés d'Estudients universitaris catòlics.

—A Leopoli s'inaugura la gran fira oriental.

Dia 6.—El general Primo de Rivera redacta un ultimàtum als rifenys cominant-los a sotmetre's d'ací a tres dies, altrament caurà damunt d'ells una ferotge punició. L'ultimàtum, escrit en àrab, és profusament escampat d'un aeroplà estant.

—S'inaugura a Viena el Congrés econòmic per l'Europa Central.

—Mor Renat Viviani, el qual era president del Consell de Ministres de França en declarar-se la guerra europea.

—S'inaugura a París el Congrés Mundial espiritista.

—Es en viatge d'estudis a Síria En Francesc Cambó.

Dia 7.—Les tropes espanyoles desembarquen a la badia d'Alhuce-mes. El comunicat oficial és optimista i diu que és el triomf més gran de la intervenció espanyola al Marroc. Un comunicat posterior parla de 50 baixes.

—A Scarborough s'inaugura el congrés general de les "Trade Union", amb assistència de 724 delegats, representant 4.340.000 obrers.

Dia 8.—Segueix preocupant la misteriosa mort de la noia Lolita Bernabeu. A desgrat de les moltes indagacions efectuades per policies i àdhuc sometent, resta encara ignorat l'autor del tret amb què aparegué travessat el cos de la malaurada noia.

Dia 10.—Fineix la vaga de dependents de banca a França; demà reprendran el treball.

—Mor a Montelimar, madame Loubet, esposa del qui havia estat president de la República Francesa, tan conegut per la seva campanya contra les ordes religioses.

—A Síria és proclamat pels elements nacionalistes un Govern nacionalista sirí.

Dia 11.—Comença al Rif l'ofensiva en gran escala, en un front de 60 quilòmetres per part dels francesos.

—Passa la diada sense incidents.

—Els drussos segueixen llurs atacs i llur pressió, tot evacuant Suedia.

Dia 12.—Segueixen les notes oficials del Directori parlant de fortes accions al Marroc. Parla avui de 60 morts rifenys i 70 baixes espanyoles.

Del balconet estant

Ens sentim joiosos: fa pocs dies que vèiem anunciada una nova escola nostra, la "Mútua Escolar Blanquerna"; fa més pocs dies encara, una altra en vèiem d'anunciada, l'Institut Tècnic "Eulàlia".

Eulàlia és un nom graciós i boniquíssim que en si porta l'assegurança de l'èxit: el nom incomparable de la santa donzella barcelonina. Si per altra cosa no, hauríem de felicitar els iniciadors d'aquesta escola pel gust que han palesat en batejar-la.

Sense adonar-nos, ens ve a la memòria aquell altre establiment (de tota diferent naturalesa) que també s'enjoia amb aquest nom: els Magatzems Santa Eulàlia.

Els Magatzems Santa Eulàlia no coneixen ni fracàs ni minva, són cosa bona. L'escola nova (que és a Sarrià, carrer de Vilana, 3) no dubtem que serà també venturosa.

El nom d'Eulàlia és una bona penyora.

Ha produït molt de rebombori per tot el món el conegut procés de Dayton contra un mestre que ensenyava als deixebles que l'home ve de la mona... El món no s'acaba mai: un savi australià sosté la teoria que és la mona o el simi qui ve de l'home.

Per cert, aquesta tesi no és pas nova d'ara, té precedents. Frank Worthington, qui coneix molt bé els països de la Rodèsia, té reparat de temps que aquesta idea—la de la mona com a descendent de l'home—és fixa en la ment dels habitants d'aquells indrets, els és com una mena de dogma, seguint una llegenda tradicional que diu que

Una vegada eren uns homes com nosaltres, vivien en camps i en viles com nosaltres, conreaven la terra com nosaltres, parlaven com nosaltres. Però un dia es deixaren guanyar per la peresa, digueren: estúpida cosa és treballar, anem al bosc, on trobarem fruites i rels i de tot per menjar. Se'n anaren al bosc. Després varen dir: per què preocupar-nos del vestit? que per ventura no n'hi haurà prou deixant-nos créixer el pèl? I així ho varen fer. Després es digueren encara: per què no ens podem gaudir del gra que els del poble han sembrat? Així ho varen fer, robaren el fruit d'allò que els altres havien plantat i encengueren foc per coure-ho. Els homes del poble, guiats per la fumera, sortiren amb atuells, aixades, forques i d'altres a batre els lladregots, i n'ociren qui-sé-quants. Els sobrevivents es varen reunir i digueren: cal que no fem servir més el foc, perquè ens descobreix. Així ho feren. I d'aleshores endavant menjaren sempre més menges crues. I així, d'homes que eren, esdevingueren simis.

Amb una xeringa han reduït a disciplina, a Copenhaguen, el lleopard que s'havia escapat de la gàbia del Jardí Botànic.

Quina solució més optimista! No podem negar que en llegir la notícia del salt del lleopard, a l'hora fresca de prendre el xocolata del mati, el cor ens va fer un salt, també, de primer antuvi. Però en llegir la solució de la xeringa amb cloroform, els cabells que se'ns havien posat de punta, es collocaren novament al seu lloc, i un sospir ens tornà la tranquil·litat al cor. Reduir a obediència tot un lleopard amb una xeringa! Què més voldria segons qui?

La planeta d'un mal nom és una mala planeta, tanmateix. Un dia d'aquests, llegint la ressenya d'una festa, trobarem un nom que ens revela tota una tragèdia. Coneixiem els noms com Morros, Capó, Saurina, i d'altres seguint aquest tarannà. Però encara aquests noms són glòria al costat del que llegirem en aquella ressenya. Es: Josep Maria Assassi.

Imagíneu-vos tota la tragèdia que l'individu que ja de naixença és tingut i anomenat per assassi ha de suportar, quan dels assassins hom, justament, ja tants de blasmes, i quan només que el nom de tals ja esborrona i fa fugir d'aquests malaurats subjectes...

I pensar que aquest individu pot ésser, deu ésser una excel·lent persona... i pensar que d'altres, a la inversa, són carregats d'honors...

Un caçador, cansat de sentir les bromes que la seva dona li feia cada cop que tornava a casa amb el sarró buit—cosa que li succeïa sempre—va determinar posar terme a tals escenes, de les quals tan malparat sortia com a marit i com a caçador, recorrent a un senzill sistema, que encara que vulgaritzat, és sempre de resultats infalibles, ço és: comprar els caps de caça.

El nostre home, doncs, va sortir "una matinada fresca" de casa seva prometent a la seva dona que no tornaria a veure-la sense portar, pel cap baix, un parell de conills i mitja dotzena de perdius. La dona en sentir-lo es va esgarriar, perquè coneixent com coneixia les aptituds venatòries del seu marit, allò era dir-li el mateix que "m'acomio de tu, per sempre".

Però no va ésser així, sinó que l'home, entrant com a primera providència a una botiga d'aviram i caça, va deixar-hi el sarró i l'escopeta amb encàrrec que li fiquessin dintre les peces que havia promès a la seva mitja taronja.

Feta aquesta diligència, el caçador, lliure d'aquells fòtils que només li feien que nosa, va anar a passar el dia on millor li va semblar, recollint a la tornada, el sarró i l'escopeta a l'esmentada botiga.

En ésser a casa, i en preguntar-li, maliciosament, la dona si havia fet gaire destrossa, l'home va contestar-li modestament:

—Psè!... No he tingut gaire sort, però... en fi; porto alguna coseta. Va obrir el sarró i a dintre va trobar un magnífic pernil que hi havia posat un dels dependents de la botiga conjuntament l'encàrrec amb un altre.

Contat pel mateix interessat.

Tothom sap que amb el mot "canard" són designades per tot Europa les falses notícies.

Aquesta és una paraula francesa que ja ha pres, en aquest sentit, carnes de naturalesa en tots els idiomes, per bé que no tothom s'explica com és que significat aquest mot "àneç" en la seva accepció directa, s'hagi escollit per expressar les "boles". Va l'explicació:

Un membre de l'Acadèmia de Brusselles, R. Cornelissen, d'imaginació viva i d'un esperit humorístic remarkable, cert dia trobant-se en una reunió d'amics va improvisar el següent conte:

"Una vegada, cert negociant d'aviram va reunir vint ànecs (canards) i agafant-ne un, el va trinxar de viu en viu sense plomar-lo. Un cop llençat aquesta operació, va donar-lo als seus coneguts perquè s'el mengessin, i aquells no es varen fer pregar gaire.

El negociant va realitzar després la cruenta operació amb un altre àneç, que també va ésser devorat pels altres companys. I així successivament, fins que en va restar només que un, el qual es va trobar que en temps de determinat, i molt curt, s'havia empassat els seus dinou germans".

La historieta va fer fortuna en el cercle; la van escampar de seguida per tot arreu, i aviat aparegué en un diari de Brusselles, d'altres la reproduïren i sortí traduïda després en diferents periòdics en tots els idiomes d'Europa, sota el títol: "Espantosa voracitat dels ànecs".

Al cap de vint anys, quan ningú no es recordava ja de l'acudit de R. Cornelissen, va aparèixer reproduïda la famosa història en un periòdic iniqui corregida i augmentada en el sentit que havent mort al cap de temps el darrer dels vint ànecs, se li havia fet l'autòpsia veient-se que tenia greus lesions a l'esòfag. Es de llavors que deriva la costum de designar amb el nom de "Canard" les notícies inversemblants.

El catalanisme a la barra

FORT AMB ELLS!

No sols de conegudes personalitats podem traure exemples de zel patriòtic contra els barres catalanistes, però també de diaris, com és ara el que a continuació reproduïm. D'això fa un quart de segle.

La Defensa és qui així s'expressa:

Dicen que el señor Socias, governador de Barcelona, se expressó en catalán para apaciguar los ánimos en un motín que hubo hace pocos días.

Y censurando a esa autoridad, El Nacional habla de que si se sigue esa costumbre, el de Sevilla tendrá que hablar en caló.

Y bailar una sevillana, si se lo piden.

Y además,—decimos nosotros—si esa moda cunde, que no cundirá, para ser gobernador habría que saberse todos los dialectos.

Y el ser gobernador estaría al alcance de muy pocas fortunas.

Me parece Socias que ha equivocado el sistema, se debe hablar a ese gente con... palo y con bayoneta. Para eso voto ya Neu! el fagin al cinto lleva y un gobernador energético habla poco... pero pega.

BOLETIN OFICIAL DEL PRINCIPADO DE CATALUÑA.

PRINCIPADO DE CATALUÑA. DIOS. PATRIA, LIBERTAD, JUSTICIA.

El Diputado de Cataluña desea agradecer a todos los departamentos de la Diputación, la atención y el interés que le han prestado en el desempeño de sus funciones.

SECCION OFICIAL.

El Diputado de Cataluña desea agradecer a todos los departamentos de la Diputación, la atención y el interés que le han prestado en el desempeño de sus funciones.

LA ILUSTRACION

PERIODICO CATHOLICO ILUSTRADO

Redacción y Administración: DON FRANCISCO PI Y MARGALL.

El periódico católico ilustrado que se publica en Barcelona, el día 28 de Enero de 1882.

LA ILUSTRACION

PERIODICO CATHOLICO ILUSTRADO

Redacción y Administración: DON FRANCISCO PI Y MARGALL.

El periódico católico ilustrado que se publica en Barcelona, el día 28 de Enero de 1882.

EL FEDERALISTA

Redacción y Administración: DON FRANCISCO PI Y MARGALL.

El periódico federalista que se publica en Barcelona, el día 28 de Enero de 1882.

El Diputado de Cataluña desea agradecer a todos los departamentos de la Diputación, la atención y el interés que le han prestado en el desempeño de sus funciones.

SECCION OFICIAL.

El Diputado de Cataluña desea agradecer a todos los departamentos de la Diputación, la atención y el interés que le han prestado en el desempeño de sus funciones.

El periódico católico ilustrado que se publica en Barcelona, el día 28 de Enero de 1882.

Redacción y Administración: DON FRANCISCO PI Y MARGALL.

El periódico federalista que se publica en Barcelona, el día 28 de Enero de 1882.

Redacción y Administración: DON FRANCISCO PI Y MARGALL.

Tamany 32 x 22. — Any 1874. — Impremta de la «Diputació».

Tamany 32 x 22. — Any 1880. — Impremta de Lluís Tasso.

Tamany 32 1/2 x 23 1/2. — Any 1882. — Tipografía Hispano Americana.

Tamany 31 x 21 1/2. — Any 1885. — Impremta de J. Sebastià Vila.

DIARIS, PERIÓDICS, REVISTES, BUTLETINS, ETC.,

Boletín oficial del Principado de Cataluña.—Tamany de 32 x 22. Publicat per primera vegada a Sant Joan de les Abadesses el dia 19 de setembre de 1874. Apareixia els dimecres i dissabtes, redactat en castellà, amb quatre pàgines de text. Era la publicació oficial per ordres i comunicats de l'exèrcit carlí que s'havia aixecat en armes. Preus: el trimestre, 12 rals; número solt, 50 cèntims. Impremta de la «Diputació», nom de l'organism

me oficial del carlisme a Catalunya. (Col·lecció E. P. M.).

La Il·lustración.—Tamany de 32 x 22. Aparegut per primera vegada a darreries de 1880 a Barcelona. Setmanari il·lustrat, amb bons gravats i reproduccions, ben deixat tipogràficament, bon paper, constant de 8 i 16 pàgines, escrit en castellà. Director propietari: Lluís Tasso i Serra. Preus: subscripció a Barcelona, un any, 4 ptes.; per Espanya, 6 ptes.; per l'es-

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇÀ

tranger 10 ptes. Número solt, 10 i 20 cèntims, segons constés el número de 8 o bé de 16 pàgines. Impremta Lluís Tasso, c. Arc del Teatre, 21 i 23, Barcelona, (Col. B. Blanch).

La Campana de la Catedral.—Tamany de 32 1/2 x 23 1/2. Aparegut per primera vegada a Barcelona, el dia 14 de gener de 1882. Setmanari de quatre pàgines, escrit en castellà, catòlic, d'aspecte no gens brillant. Preus: Trimestre, 2 ptes., l'any 6;

per l'estranger, un any, 10 ptes. Número solt, dos quartos. Tipografia Hispano Americana, c. Dou, 3, Barcelona. Col. B. Blanch).

El Federalista.—Tamany de 31 x 21 1/2. Fundat a Barcelona l'any 1885. Setmanari de vuit pàgines, bilingüe, republicà federal (defensor de doctrines de Pi i Margall). Preus: trimestre, 150 ptes.; número solt, 10 cèntims. Impremta de J. Sebastià Vila, carrer de Casanova, 29, Barcelona. (Col. B. Blanch).

llibres & lletres

—Joaquim Ruyra ha començat a «La Veu de Catalunya» la publicació d'una «novella curta» que es diu «Les coses benigues».

—Ha sortit el primer número del setmanari «Clà i Català». Corresponent afectuosament a la seva salutació.

—Ha estat posada en venda la segona edició de «Ortografia» de Pompeu Fabra, publicació de la «Col·lecció Popular Barcino».

Aquesta mateixa editorial prepara la publicació d'altres opuscles de caràcter gramatical i filològic d'En Pompeu Fabra.

—Darrerament han estat estrenades per la Companyia Vila-Davi, al Teatre Barcelona, dues obres: «Corpus» d'Alfons Rourie, i «El Foguerai» d'Ambrosi Carrion.

—L'empresa dels establiments «Radio-Lot» ha començat de publicar una revista, que serà mensual, ben atractiva, dedicada especialment a la propaganda dels gèneres de l'establiment. Fa de bon constatar una publicació d'aquesta mena, feta amb cura, elegància i dignitat.

—Ha sortit el volum, corresponent a l'any 1925, d'«Analecta Montserratina», la magna publicació del Montserrat, que impressiona pel seu volum i per la importància dels treballs que estaja, que la fan digne de figurar al costat de les grans publicacions d'aquesta mena que més de renom obtenen a l'estranger.

—Miquel Poal Aregall prepara la publicació d'un llibre de versos; es dirà «Ella i jo sols».

—Ramon Negre i Balet ha publicat dins la col·lecció de «La novel·la d'ara» una novel·leta amb el títol «La felicitat».

—Després d'uns mesos de silenci, ha tornat a aparèixer l'esplèndid «magazine» català «Bella Terra». El darrer número correspon al mes d'agost i és ple de coses interessants i suggestives, amb col·laboració de plomes de primera categoria.

—Es anuncia per al mes entrant una publicació catalana de modes, que es dirà «La dona catalana».

—Comencen a aparèixer els «diararis» catalans per a l'any vinent 1926.

Notes per a una Guia

Antisentimental de Barcelona

Estimat lector: anant pels carrers de Barcelona, trobaràs, és clar, moltes noies boniques, però també moltes coses lletges. Guies, itineraris, «baedekers» han estat fets per a mostrar les bel·leses—passem el mot—de la nostra estimada, trasbalsada i esventrada ciutat. Però ¿i la guia de les seves lletjors i sutures? No fóra una interessant cosa de fer? Ara més que mai en sembla l'hora. Veus així doncs, l'objecte que ens duu a començar aquesta mica de secció. Una setmana sí, i una altra també—si ve a tomb, una setmana no, i una altra tampoc—donarem per conducte d'aquestes pàgines algunes dades, assenyalarem alguns punts, que pots podrà servir, temps a venir, per a la formació de la que anomenem «guia antisentimental de Barcelona». Serà una mena de catàleg, tal vegada un simple recordatori de moltes coses que tu, estimat lector, ja hauràs arrebades. No en farem grans descripcions, ni grans plans ni escarfallats, tampoc no en farem grans blasmes, ho tocarem a la lleugera. Ni tot no seran coses lletges i grotesques, tal vegada: també hi cabrà la nota de finors ciutadanes, per fer de més contrast encara les grolleries. Dit això, comencem.

FULLA I

1.—Draps i ferro vell en plena Rambla de Canaletes.—Que a algun barri perdut de «Pekin», «Somorrostro», o «Cán Tunis», o que pels barris anomenats «baixos» es vegi alguna barraca o botiga infecta plena de drapots bruts, espellifats i papers que fan fàstic, un hom se'n fa com a càrrec. La cosa que un hom no comprèn és que la més abjecta i escandalosa exhibició de podrimener i brutícia s'escaigui en un lloc tan preferit i tan cèntric, «tan senyor» si així em feu parlar, com la Rambla de Canaletes. Aquella cèlebre façana dels anuncis lluminosos i de la garita on es feien veure noies anunci amb diversos objectes, les quals tant

atreien les mirades de gent (perquè hi ha molta de gent que vol pantorrilla, com hi ha molt de bestiar que vol alfals), aquella cèlebre façana ha esdevingut al capdavant un espectacle tan repugnant que fa girar els ulls i fa enrojolar la cara: drapots pengim-penjam, brutícia a tots els vents, fustotes a la vista, paperam descolorit, tot vell, fet malbé, fet una veritable porqueria monumental.

Es a dir una passada insuperable de «Barcelona-atracció» que els xinos no per a ells la voldrien.

La sort que els senyors Baron de Viver i Nebot «de consuno», s'han conjurat a fer de Barcelona, ciutat gran, una «grrrran ciutat».

2.—La ciutat-jardí de la Plaça d'Urquinaona.—En temps dels «bàrbars» volem dir dels catalanistes, hom va instal·lar al subsol de la Plaça d'Urquinaona un establiment de gabinets de necessitat. La cosa fou realitzada amb un intent de bon gust. Posaren plaques indicadores, una de les quals deia HOMES. En venir l'època de la renovació, també el rètol ha tocat la fortuna d'ésser renovat. Ara, més escaientment diu HOMBRES. Però hom ha volgut aprofitar part del vell rètol. Resultat: que fa fàstic.

Damunt els urinaris, fora a la plaça, varen posar bancs, amb uns pilars ornamentals, acabats al cim amb un test d'herbeis i flors.

Ara, perquè no sigui dit, aquests testos semblen llauanes d'escombraries. Visca la gran ciutat!

3.—Colegio para señoritas de San Miguel.—Hem vist un rètol que diu així mateix (creiem que és a la Travessera, tocant al Torrent de l'Olla). Això ens ha intrigat sempre: qui deuen ésser les senyorettes de Sant Miquel? Havíem sentit a parlar de «miquetes»; potser és que també hi ha «miquetes».

4.—Un botiguer enraonat.—En canvi, al carrer de Muntaner, 103, que fa xamfrà, hi ha la drogueria de Rafel Sala, en un dels aparadors de la qual lleu, posat sobre una botella: «xampany recomanable».

Lloem aquesta simpàtica discreció, aquesta elegància de dir... al costat d'aquells escarfallats com «jo más selecto», «el mejor del mundo»,

«sorprendent producció» i d'altres, que us fan tombar el cap i apretar a córrer.

13 de setembre de 1925. MARC

VOLVES

Un guàrdia urbà, a la Plaça de Sant Jaume va detenir un individu que, en ésser reconvingut perquè obstruïa la vorera, va insolentar-se contra el guàrdia.

Veritablement, no ens expliquem la conducta d'aquest dependent de l'autoritat.

Que l'individu en qüestió obstruïa la vorera... I què hi ha de particular en això?

Que no l'obstrueixen les tauletes de tots els cafès de Barcelona?

I després; per què no les fan totes de setze metres?

Sembla que s'està posant en voga el suïcidar-se. Es una moda poc atractiva, ben certament. Ara que segons qui, (quatre lladregots, carteristes i altres), ja convindria, ja, veure's penjats, encara que fos en alguns arbres de la plaça dita de Catalunya.

A Anglaterra també s'entretenen. Aquí va una mostra de llur humor que retellem d'un diari:

PREPARANT UNA CAÇA DE RATES

Londres, 12.—Es prepara per a primer d'octubre la setmana dedicada a l'extermi de les rates. Tan prompte com ha acabat el bon temps, veritables exèrcits de rates han penetrat en aquesta capital per a passar-hi l'hivern.

Per a combatre-les, el ministre d'Higiene ha disposat aquesta setmana dedicada a llur extermi, fent ús de totes les armes. S'empraran gasos emmetzats, ratoneres, gossos ratoners, fures i escompta amb l'ajut dels boy-scouts, els quals es dedicaran a la caça armats de bastons.—Havas.

G. A. LL.

IMP. ALTÉS

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS i TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Academia Ardevol.

CARRER CORTS CATALANES
451. Inst. elect., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS
102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER
65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER COMTE ASALTO
15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.
CARRER BOTERS
4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.

CARRER DE SANT PAU
3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES
126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA
15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
91. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBA
2 i 1.º. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ
66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA
22. Ganiveteria i perfumeria.—Vna. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU
29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA
18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS
4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. PICAZO

RONDA SANT ANTONI
60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

CARRER SALMERÓN
140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÓS.
193. Llamp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL
460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P.—BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNI DE NOYA

ES EL MILLOR XAMPANY

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC
JOSEP CLAVELL

Solingen-Paris-Barcelona
(Casa fundada per R ROCA)
JOSEP ROCA

Navalles i Màquines d'afaitar
assegurades
Ganiveteria — Tocador
Taller d'esmolat tota mena d'eines
PLAÇA DEL PI, n.º 3

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS—AUTOTIPIAS

F. CARRERAS CANDI

NARRACIONS
MONTSERRATINES

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant encantat - Lo
senyal del Cap de Mort - Lo
Cavall Bernat. - Lo Vall-Mal - Lo
drama de Sant Miquel - Lo fals
ermita de Montserrat - Lo ban-
doler de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lustrat amb 35 gravats

IMPREMTA ALTÉS

Angels, 22 i 24 Preu: 2 pessetes

Oficina de còpies CASA RENÉ

Circulars - Treballs en català - Rapidesa, bon osament i economia
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÈFON 4525-A - BARCELONA

PARAIGÜES :: OMBRELLES
VANOS
BASTONS

J. CARDÚS

PORTAFERRISSA, 10
BARCELONA

Dolços, dolços, dolços fins
per llepar-vos-hi els deu dits.
La casa més llaminera
la Casa Esteve Riera.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 91 II.
TELÈFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 3071 3091:
TELÈFON G. 3.

BARCELONA

LLÀTZER
DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo
a totes les llibreries

2 PESSETES

IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA

A TOTES LES LLIBRERIES

PREU: 3,50 PTES.

A SEU D'URGELL, NÚM. 124
TELÈFON A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.
i Hemeroteca General

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)